

DEVLET, VERGİ ve FAŞİZM

A.P. İktidarının koyduğu vergiler, aldığı devalüasyon kararını, bütün tüketim mallarına ardarda gelen zamlar halkımızın, ve sabit gelirli bütün yurttaşların yaşama koşullarını giderek ağırlaştırıyor. Yoğunlaşan işsizlik ve pahalılık dayanılmaz hale geliyor. Halkımız - işçi, köylü, memur - bilinçleniyor ve (mücadelesini hızlandırıyor. İktidardaki işbirlikçi ve vurguncu sınıflar gittikçe acze düşerek yönetemez hale geliyorlar. Bu durum onları daha gaddarca davranışlarla halktan gelen tepkiye karşı baskı tedbirleri almaya yöneltiyor. Devrimcileri, işçileri, köylüleri, gençleri öldürüyor hapse atıyorlar. Sıkıştıkça sıkı yönetime başvuruyor, devrimci eylemleri parçalamaya uğraşiyor, devrimci yayınları topatıyorlar.

Son devalüasyon kararından bu yana iktidarın getirdiği vergiler ve diğer ekonomik düzenlemeler üzerine bazı besleme yayın organlarında açık iktidar yarıdakçılığının övgü çılgınlığı görülmektedir. Çoğunluk adlarının başında «Prof.» bulunan bir takım satılık kalemler, egemen sınıfların düşünce ve kültür sistemini ve halkımızı yanıltmaya yönelmiş yanlış bilgileri yayma, ya uğraşmaktadırlar. Ama gelişen olaylar bu kısa zaman süresi içinde dahi, saklanmak istenen gerçekleri karşı koyulmaz bir biçimde ortaya çıkarmıştır. Gelişen olayların analizinden elde edilen bulguları kavramanın yanı sıra, açığa çıkan gerçekleri de halk katlarına ulaştırmak yurtsever aydınların kaçınılmaz görevidir. Bürokrat aydın tabakaları arasında da yaygın olan «gemisini yürüten kaptan» yada «her koyun kendi bacağından asılır» gibi gelenekleştirilmiş bireysel görüşlerin yarattığı pasifist tutum, yerini artık kararlı, bilinçli, dinamik davranış ve eylemlere bırakmaktadır. Yoğunlaşan sömürüye karşı sınıfların sıkıştıran ve mücadele eden halkımızın yanında yer almak zorundayız. Bizlerde bu ortamın içinde yaşıyoruz. Tarafsız kalmak, ancak emperyalizme ve onun yerli ortaklarına yarar. Egemen sınıfların halk düşmanlığını halka anlatmakla ve bu sınıfların etkisini ekonomik ve siyasal alandan silmek için bütün olanaklarımızı kullanmakla yükümlüyüz.

İşte bu nedenlerle, burjuva demokrasilerinin vazgeçilmez bir müessesesi olan vergi uygulamalarının gerçekte neye ve kime hizmet ettiğinin bilimsel cevabını açıklamak gerekmektedir. Vergilerin varlık nedenini daha iyi anlayabilmek için önce «devlet» kavramının tarihsel kökenini inceleyelim.

DEVLET NEDİR?

Egemen sınıflar ve onların ücretli bilim adamları halk kitlelerinin —sömürülen sınıfların — toplumsal gerçekleri anlamalarını önlemek için bu konuda bir çok yanlış görüşleri sürmüşlerdir. Sömürülen insanlara kendilerinin sömürülmesine yarayan bir mekanizmayı tarafsızmış gibi göstermek, elbette ki burjuvazinin çıkarları açısından önemli bir kazançtır. Egemenliğin sürdürülebilmesi bakımından zihinlerin bulandırılması gerekmektedir. Bu yüzden çoğu «aydın» bilinen kişilerin kafası yanlış bir devlet kavramıyla doludur.

Egemen sınıflarca topluma empoze edilen devlet teorilerinin temelinde «devletin tarafsız ve sınıflar üstü olduğu» yanıltmacası yatar. Buna göre devlet, sömürülen arasında taraf tutmayan nerdeyse «kutsal ve doğa üstü birşey, insanların yaşantısını düzenleyen, insanlara dışardan verilen bir kuvvet, yani kökeni kutsal olan bir kuvvet» tir. Çağımızda bütün ülkelerin emperyalizmin emrinde olan egemen sınıfların günlük gazetelerle, radyo ve televizyonla, film ve romanlarla her türlü olanaktan yararlanarak bu görüşlerin propogandasını yapmakta, ancak böylelikle ayakta kalabileceklerini bildiklerinden yanlış görüşlerin topluma mal edilebilmesi için sürekli çaba harcamaktadırlar. Ama çıkarıcı sınıfların etkinliği, kitleler tarafından doğruların kavrandığı ölçüde azalmakta ve yok oluşuna doğru gitmektedir.

Tarihsel gelişim içerisinde devlet mekanizmasının nasıl zorunlu bir baskı aracı olarak ortaya çıkıp geliştiğini toplumların üretim biçimleriyle bağımlı olan sosyolojik yapılarına bakarak anlayabiliriz. Bilimsel olarak insanlık tarihi 5 ana bölüme ayrılır. Bunlar :

- 1 — İlkel toplum devri,
 - 2 — Kölelik devri,
 - 3 — Feodal devir,
 - 4 — Kapitalist devir,
 - 5 — Sosyalist devir,
- olarak tanımlanırlar.

Yukarıda sıraladığımız dönemlerin her biri ayrı araştırma ve gözlem konusu olduğundan, ayrıntılı bilgi yerine tarih sürecinde devlet kavramının genel çizgilerini belirtmekle yetineceğiz.

İnsanın İnsan tarafından sömürülmesinin, toplumun sınıflara bölünmesinin ilk biçimi olan köle sahipleri ile kölelerin ortaya çıkışından ön-

ee ataerkil aile, ibir başka deyişle klan ailesi vardı. Klân, aynı soydan gelen, aralarında akrabalık bulunan insanların bu özelliklere bağlı olarak yaşadığı İbir topluluktur. Bu ilkel toplumda ekonomi, bütün üyelerinin üretimden eşit olarak yararlanması esasına dayanır. Herkes kendi ihtiyaçlarını karşılayacak boyutlarda ve ancak ilkel üretim araçlarıyla üretim yapabildiğinden, toplum henüz sınıflara bölünmemiştir. Bu dönemde devlet yoktur.

Daha sonraki devirlerde ataerkil ilkel toplum yerini köleci toplum düzenine bırakmıştır. İki bin yıl önce kölelik her yerde egemenliğini sürdürmüş toplum, köleler ve köle sahipleri diye ikiye bölünmüş, çok küçük bir azınlık gelişen üretim araçlarına el koyarak toplumun büyük kesimini sömürmeye başlamıştır. Köle sahipleri sadece toprak ve ilkel aletler gibi üretim araçlarına değil, aynı zamanda insanlara yani kölelere de sahiptiler.

Tarih insanları baskı altına almak için özel bir araç olarak «devlet» in, toplumun sınıflara bölündüğü, yani toplumun bir kısmının diğer kısmının emeğini durmadan gasbettiği bu sıralarda bir baskı aracı olarak ortaya çıktığını söylemektedir. Gerçekten köle sahiplerinin, köleleri istediği gibi çalıştırıp onların emeğini sömürebilmek ve onların baş kaldırıp hak aramalarını önleyebilmek için böyle bir araca ihtiyaçları vardı. Köle sahiplerinin başlattığı bu çizgi tarihsel gelişim içerisinde bugüne dek devam, etmiş, önceleri bütün insanlar sllâhlanabilirken, sömürülen büyük yığınlar silahtan tecrit edilmiş ve egemen sınıfların çıkarlarını koruyacak «silahlı adam müfrezeleri» kurulmuştur. Çağımızın emperyalist orduları bu müfrezelerin en modern biçimidir.

Köleci toplumdan sonra serflik düzeni (Feodalite) ortaya çıkmıştır. Ülkelerin büyük bir çoğunluğunda kölelik, koşulların gereği olarak serflikle dönüştü. Toplumun esas bölünmesi toprak ağası ve serf biçimindeydi (Bu düzenin bir benzeri, yurdumuzun bazı bölgelerinde hâlâ ayakta), insanlar arasındaki ilişkiler değişmişti. Köle toplumunda küçük bir azınlık köleleri kendi malları olarak görüyor, yasalar da bu egemenliği doğal bir şey olarak kabul ediyordu. S erf in bağımlılığı ve üzerindeki baskı gene vardı ama, feodal toprak ağası artık doğrudan doğruya köylülerin değil, onların emeği üzerinde hak sahibi olabiliyor ve onları bazı görevleri yerine getirmeye zorlayabiliyordu. Serflik düzeni pratikte uzun bir dönemi kapsamış ve bir çok yerde köleci niteliğini devam ettirmiştir.

Sonraları ticaretin gelişmesi, dünya pazarının ortaya çıkması ve para dolaşımının gelişmesiyle feodal toplumda yeni bir sınıf, kapitalist sınıf doğdu. Sermaye, emtia alım satımına

ve para gücüne dayanarak meydana geldi. Bu dönem süresince toplum gittikçe daha kozmopolit bir nitelik kazanmaktaydı. Prensler, kralar yani toprak ağalarının yanı sıra manifaktür üretim biçimi de, sanayi burjuvazisini yarattı. Manifaktür (Bireysel el hünerine dayanan atelye üretimi): Birçok esnaf m bir sermayeci emrinde aynı işletmeye toplanıp çalıştırılmasıdır. Aristokrasi yani toprak işverenleriyle, manifaktür işverenleri arasındaki çıkar çekişmesi 1789 devrimi ile birincilerin aleyhine sonuçlandı. Böylece feodalizm tarihe karışıyor, kapitalist üretim çağı başlıyordu. Devlet örgütü, uzmanlaşma ve makineleşme ile güçlenen sanayi burjuvazisinin eline geçti. Hukuksal yapıda burjuvazinin egemenliğini sağlamlaştıracak ve sürdürecekt biçimde değişikliğe uğradı. Bu değişiklik biçimsel planda kalıyor, ondan önceki dönemlerde de olduğu gibi devlet, egemen sınıfların yararına işleyen «bir baskı ve şiddet aracı» olmak niteliğini muhafaza ediyordu.

Devrimi izleyen yüzyılda kapitalizm, bütün Avrupa giderek dünya uluslarını egemenliği altına aldı. Hızla gelişen kapitalist toplumda hukukçular, bilim adamları, sanatçılar ve teknik elemanlar, burjuva yönetiminin birer ücretli işçisi haline geldiler. Burjuva sınıfı bütün üretim araçlarını kendi mülkiyetinde topladı. Bunun sonuou olarak serflik günlerinde ezilen ve baskı altında tutulan köylü çoğunluğunun uzantısı proleterya sınıfını, azınlığı ise işçi çalıştıran köy burjuvazisini oluşturdu. Kapitalist ekonominin en büyük çelişkisi, üretimin sosyal bir niteliğe sahip olmasıdır. Ücretli emeğin yarattığı değer fazlası (artık değer) tekrar sermayeciye döndüğünden kapital tek elde toplanır ve büyür. Üretimin kollektlf niteliğine karşılık, üretim araçlarının mülkiyeti toplumun değil sermayecinin elindedir. Bu durum işçi sınıfının ezilmesinin ve yoksullaşmasının kesin nedenidir. İşçi sınıfı somut sömürü mekanizmasının farkına vardığı için, burjuva sınıfının baskısına ve o dönemde çok daha güç olan yaşama koşullarına karşı mücadeleye girişti. Proleteryanın (Proleter : emeğini hergün ücret karşılığı satarak yaşantısını ancak sürdürebilen kişi) ilk toplu eylemi 19. yüzyılın birinci yansına rastlar. Bu deneyle işçi sınıfı kendisinin devrimci niteliğini kavıyor ve üzerine düşen görevin" bilincine ulaşıyordu.

Bilimsel sosyalizm işçi eylemlerinin var olduğu sıralarda gelişmiştir. Şurasını önemle belirtelim ki sosyalizmin, kapitalizme karşı bir alternatif olarak ileri sürüldüğünü savunan burjuva ideolojisinin tam tersine bilimsel sosyalizm, sosyal bilim düşünürlerinin bir fantezisi değil tarihsel gelişimin zorunlu ve doğal bir ürünüdür. Bilimsel sosyalizmin ustaları öğretilerini tarihe,

canlı olaylara ve sınıf çelişkilerine bakarak kurmuşlar ve gene zamanın akışı İçersinde geliştirmişlerdir.

Günümüzde artık halklar kendi kaderlerine kendileri sahip çıkmakta, Asya'dan Afrika'ya, Afrika'dan Lâtin Amerika'ya kadar bütün ülkelerde halk demokrasilerini yani kendi devletlerini kurmaktadır. Kapitalizmin en son aşaması olan uluslar arası tekeli sermayenin son evresi Emperyalizm, gittikçe gücünü yitirmekte ve etkisi altonda bulundurduğu bölgeleri birer birer kaybetmektedir.

Görülüyor ki, tarih içersinde toplumun sınıflara bölünmesi, karşımıza her zaman temel bir gerçek olarak çıkıyor. Her devrin üretim biçimi o devrin ekonomik yapısını, ekonomik yapıda hukuksal yapıyı belirlemektedir. Bir devir başka bir devrin ya sonucu yada nedenidir. Gelişim sürecinde hukuksal yapı bugünde «silâhlı birlikler, polis örgütleri ve insan iradesini baskı altına alan çeşitli araçlar biçiminde* örgütlenmiş olan devlet mekanizmasında, egemen sınıfların yararını gözetken koruyucu bir kılıftır. Ekonomiye ve dolayısıyla siyasete kumanda eden sınıflar, devlet örgütünü de ellerinde bulundururlar. Devlet soyut bir kavram olmayıp bu sınıfların siyasal yapısıdır. Halk kitleleri kendi iktidarını kurduğu zaman burjuva devletin «baskı ve şiddet aracı» olma niteliğini ortadan kaldıracaktır. Burada, bazı çevrelerce zaman zaman polemik konusu yapılan «halk» sözcüğünden ne anlaşılması gerektiğini de belirtelim. Toprak ağaları, tefeciler, araçlar ve iş birlikçi komprador burjuvazisinin dışında kalan işçi, köylü, memur, öğretmen, küçük esnaf, ilerici bürokrat ve teknokrat aydınların meydana getirdiği bütün sınıf ve zümreler. Açıkça anlaşılıyor ki toplumun emeğiyle yaşayan çok büyük bir kesimi halk cephesinin doğal unsurudur.

VERGİ NEDİR?

Sömürücü ve işbirlikçi sınıflar yukarda açıklanmış olan kendi devlet anlayışlarına uygun bir vergi kavramının kitlelere kabul ettirilmesi yolunda uzun süre çaba harcamışlardır. Onlara göre vergi, «kamu harcamalarını karşılamak üzere yurttaşlardan devlete yapılan bir kaynak aktarmasıdır». Burjuva devlet yapısının zihinleri bulandırıcı ve yanıltıcı niteliğinin en önemli dayanak noktalarından biri «vergi» dir. Bu durumu daha iyi görebilmek, A.P. iktidarının uygulamakta olduğu vergilere «adil ve uygun», «sosyal adaleti gerçekleştirci» gibi methiyeler düzen burjuva bilim adamlarının gözlerden saklamak İstedikleri gerçekleri anlayabilmek için, devlet aracıyla sıkı sıkıya ilişkisi olan verginin tarihini bilmek gerekir.

Sınıflı toplumlarda, toplumun sınıf yapısı «bütün faaliyet ve kurumlara yansır». Devlet nasıl egemen sınıfların devleti İse, vergiler de sınıf yapısına uygun olarak bu devletin maddi temelini meydana getirmek üzere, egemen sınıflar yararına alınır. Başka bir deyimle vergiler, egemen sınıfların siyasal - askeri gücüne maddi olanak sağlar. Burjuva sınıfının yararına işleyen devlette, sömürünün sürdürülebilmesi için yapılan «kamu yatırımları» gibi harcamaların, vergiler yoluyla halktan çıkarılması zorunludur. Halk yararına (!) yapılan bu uygulamalardan başka vergiler, «teşvik fonları, krediler» v.s. gibi yollarla da doğrudan doğruya yönetici durumdaki azınlık sınıflarına aktarılır. Vergiler hem doğrudan doğruya bir sömürü yolu, hem de egemen sınıfların varlıklarını sürdürmede yararlandıkları baskı aracının maddi dayanağıdır. Halk kitleleri hem sömürülmekte, hem de sömürüye karşı çıktıkları zaman kendilerine çevrilecek silâhların parasını ve tetiğe basacak «silâhlı adam müfrezeleri» nin aylıklarını ödemektedirler. İşte toplumların büyük çoğunluğu olan emekçi kitlelere, bu mekanizma ile baskı yapılmaktadır.

Tarih boyunca da bu hep aynı biçimde sürüp gitmiştir, örneğin feodalite devrinde feodal toprak ağaları, toprağa bağlı yan köle durumdaki köylülerin yarattığı ürünü, vergi olarak gasb ederlerdi. Köylüler hem sömürülür, hem de baş kaldırmalarını önleyecek «silâhlı adam müfrezeleri» nin ücretlerini öderlerdi.

Feodal yapının yerini daha ileri bir toplum düzenine bıraktığı, üretim ilişkilerinin ve sınıfsal zıtlıkların gittikçe daha belirgin olarak ortaya çıktığı o ilk burjuva devletinden bu yana, yönetenlerin ayrıcalığı daima vergi aracılığıyla süregelmiştir.

Sömürü biçiminin değiştiği şimâllerde ise, durum, biraz daha karmaşıktır. Uluslar arası sömürü düzeninin egemen olduğu bu devirde kitlelerin, devlet ve vergi kavramlarının gerçek niteliklerini anlamaları daha zorlaşmıştır. Artık eskiden olduğu gibi açık bir kölelik yerine, iş gücünü serbestçe satabilen işçiler vardır, iş gücünden başka satacak bir şeyi olmayan insanların, gene burjuvazinin kölesi durumunda olduğunu görmek zordur, işçi iş gücünü kapitaliste satmak zorunda olduğundan, özgürlüğü de burjuvanın müsaade ettiği ölçüde olacak demektir.

öte yandan devlet egemen sınıflardan da, vergi alıyonmuş gibi görünmektedir. Bu da burjuvazi için gerici propoganda olanağı sağlamaktadır. Gerçekte ise aldatmacadan öteye bir anlamı yoktur. Çünkü asalak sınıflar çeşitli muafiyetlerinin yanısıra, vergi kaçakçılığıyla vergi

vermemenin yolunu bulmuşlardır ve ödedikleri de gene kendi ceplerine döner. Amerikalı bir silâh fabrikatörünü örnek alalım. Onun verdiği vergi, dünya çapında kendi çıkarlarının korunması için kullanılmaktadır. Diğer taraftan devlete sattığı silâhlarla bu vergileri tekrar geri almaktadır. Sömürücü sınıfların egemen olduğu bütün ülkelerde hep aynı oyun oynanır.

işte vergilerin ye «vergi adaleti» nin gerçek yüzü!

A.P'nin VERGİLERİ, ZAMLAR ve DEVALÜASYON

A.P iktidarı diğerlerinin yanında emlak vergisi, gayrimenkul kıymet artışı vergisi gibi kendi sınıfının da vergilendiği izlenimini veren bir takım uygulamalara girişmiştir. Vergi konusunda da açıkladıklarımız açısından ibunun iki anlamı vardır. Birincisi: İktidar ve çığırkanları «vergi adaleti» kandırmacalarına bir dayanak bulmuş olmaktadırlar. Çünkü, gerçekte vergiler halktan alınmaktadır. Yukarda adı geçen vergilerden, kaçakçılıktan sonra birşey kalırsa — kt beyana bağlı bu vergilendirme sisteminde kaçakçılık çok kolaydır— oda gene egemen sınıflar yararına kullanılacak veya onlara geri dönecektir. İkincisi : Bu vergiler egemen sınıf ve zümreler arasındaki çıkar çatışmasını, sömürüden daha çok pay koparabilme yarışmasını açığa çıkartmaktadır.

Yurdumuzda egemenlik işbirlikçi burjuvazi, ağa, tefeci, spekülör ve vurguncuların tekelindedir, özellikle 1950 den bu yana emperyalist egemenlik altında uygulanan enflasyonist politika aracı, tefeci ve spekülörlere, büyük gayri menkul sahiplerine yaramış, onları dana çok palazlandırmıştır. Kazandıkları büyük paraları bu zümreler, üretken olmayan alanlara yatırarak ekonominin çökmesini hızlandırmışlar ve D.P'nin sonunu hazırlamışlardır. Banka sermayesi ile de birleşip kaynaşan bu tabakalar A.P'nin iktidara gelmesiyle soyguna devam etmişlerdir. Amerikancı işbirlikçilerin tek amacı bugün, emperyalizme daha çok bağlanarak tekleşmek ve sömürüden aslan payı almaktır. Adı geçen vergiler diğer asalak zümrelere karşı işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarını koruma ve emperyalizmle kaynaşma tedbirleridir. Komprador burjuvazisi toprak ağalarıyla olan çıkar kavgasını ise, iktidarının tehlikeye girmemesi için ertelemektedir. Nitekim toprak ağalarına vergi getirilmemiştir. İktidar fabrikalar için vergi muafiyetleri koyarak, «İhracat ve Kalkınma Bankası» kurma girişimleriyle işbirlikçi sınıfı destekleyip kayırmaktadır.

Asıl vergiler ise halkımızın sırtına yüklenmiştir. Gider vergisi adı altında nakliyat, P.T.T. hizmetleri vergileriyle, kahve ve kibritten gli-

koza, mutfak gazından ilâca kadar çeşitli maddelere gelen zamlar, damga vergisi, harçlar, belediye gelirleri kanunu ve hele son işfette vergisi halkımızın yaşantısını daha da zorlaştıracaktır.

Yaşamak zorlaştıkça halkımızın mücadelesi de gelişmekte ve güçlenmektedir. İktidar işçi köylü, memur bütün halk sınıf ve zümrelerinde 1950'li yıllere mücadele azmini ve eylemlerini kırmak için devlet kuvvetlerini yeniden düzenlemektedir. Yurdun her yerinde polis örgütleri geliştirilmekte, toplum polisi birlikleri kurulmaktadır. Devlet konusunda söylediklerimiz hatırlanırsa bu kadar adamın beslenmesi için İktidarın halkı vergilendirmesi, varlığına temel bir ekonomik dayanak sağlamış olmaktadır.

İktidar, zam ve vergiler gelmeden önce perdeli kanunu ile kamu oyunu oyalamıştır. Böylece hem vergi ve zamlara bir gerekçe uydurmuş, hem de ordu ve memur çevrelerinden gelebilecek muhalefeti önlemek istemiştir (Biz dahi o zaman asıl sorunun vergiler ve zamlar olduğunu, boykotlar sırasında bu uygulamalara karşı bütün çalışanlarla birlikte mücadele edilmesi gerektiğini yazmıştık). Ondan sonra gel. sin vergiler, gelsin zamlar. Memurlar, şekerden gaza kadar her geye gelen zamlar yüzünden, artmış, maaşlarım daha almadan farkları ödemiş oldular.

Devalüasyon fiyat artışlarını tekrar kamçıladı. Halk tabakaları artmayan maaş ve ücretler ortamında pahalılık cenderesini daha çok hissetmeye başladılar. Bugün bütün tüketim malları hızla fiyatlanmakta, günlük ihtiyaç maddeleri sırayla lüks maddeler safına katılmaktadır, iktidar yetkililerinin bir süre önce radyo ve gazeteler aracılığı ile çektikleri «fiyatlar* arttırmamanızı rica ediyoruz» yollu göz boyama nutukları, ekonomiye ricaların kumanda etmediği gerçeği karşısında palavradan İbare kalmıştır.

İktidar yetkilileri devalüasyonun, ekonominin bir «gereği» «ihracatı arttırıcı, ithalatı azaltıcı* bir tedbir olduğunu söylemişlerdir. Var olmayan şeyleri satmak olanak dışıdır. Türkiye geri kalmış bir tarım ülkesidir. İhraç edilebilen bir kaç kalem tarım ürünü de, ilkel tarım yöntemi ve topraktaki yan feodal üretim ilişkileri yüzünden küçük boyutlarda kalmaktadır. Sanayi ürünleri ihracı ise komik bir iddiadır. İthalâtın azalmasına gelince: Yurdumuzdaki dışa bağımlı montaj sanayii % 60-70 oranında ithalâta dayanmaktadır. İthalâtın azalması bu sanayiinin ve yeni yatırımların sonu demektir. Böyle bir tedbire baş vurulamayacağına göre, mamul madde fiyatlarının devalüasyon oranında artacağı ortadadır ve artmıştır. İşbirlikçi burjuvazinin kârına kâr katmak iktidar politikasının temelidir.

Yoksa gerici Â.P.'nin fiyat artışlarını önlemek gibi bir amacı olamaz. Tersine ithalatı kolay, laştırıcı bir sıra tedbir, devalüasyonun peşinden sökün etmiştir.

Diğer taraftan işçi ücretleri tüketim mallarının fiyatlarıyla aynı oranda arttırılmamıştır. İktidar, yukarda açıkladığımız politikasının gereği olarak ücretleri arttıramadığı gibi, işçilerin haklı ücret artışı isteklerine karşı bir yandan polis baskısına, bir yandan da sarı sendikalarla ortaklaşa hazırlanan yeni grev ve toplu sözleşme kanunları uygulamasına gitmektedir. İşçiler Amerikanvari şarj sendika gangsterliği ile köleştirilmek istenmektedir. Birde Almanya'da çalışan işçilerimizin Mark'lan sorunu var. Devalüasyon onların lehine İmiş gibi gösteriliyor. Oysa Almanya'dan gelecek döviz, fiyatların devalüasyon oranında arttığı bir ortamda kullanılacağı için değişen bir şey yoktur.

Bu arada iktidar üreticiye hoş görünmek, vergilerle zamları haklı göstermek için, tarım ürünü tatian fiyatlarını bir ölçüde yükseltmiştir. Fakat açıklandığı gibi, tarım ürünlerinin ihracından elde edilen dolara 12 liralık düşük toir kur uygulanmaktadır. Bu suretle iktidar, devalüasyondan beklediği gelir artışını gene köylülerin sırtına yüklemiştir, öte yandan köylünün ihtiyaç duyduğu mallar pahalılaşmış, nakliye fiyatları artmıştır. Böylece köylüler de daha güç yaşama koşullarına itilmiş olmaktadır.

Artık açıkça anlaşılıyor ki işbirlikçilerin, sömürücü sınıfların »egemenliği altmda hiç bir vergi «adil» olamaz. Vergi, egemen sınıflar yararına halk kitlelerinden alınan bir haraçtır. A.P. iktidarının politikası; işçi, köylü, memur bütün halk kitlelerini daha çok sömürme, işbirlikçi burjuvazinin daha çok zenginleşip tekelleşmesi, Amerika'ya bağımlılığın arttırılması politikasına karşı çıkarların ezilmesi ve bunun için her çeşit şiddet uygulaması dahil bütün yolların kullanılması politikasıdır.

FAŞİZM HEVESLERİ

Devlet ve vergi bölümlerinde, tarihsel geU. şim içersinde toplumun sınıflara ayrıldığını, ekonomik yapıyı kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendiren azınlığın geniş halk kitlelerini sömürdüğünü ve sonunda burjuvazinin siyasal egemenlik kazandığını görmüştük. Gene görüyor ve biliyoruz ki, dünya pratiği içersinde devrini tamamlayan burjuva yönetimleri yerini halk iktidarlarına terketmektedir. Ama burjuvazi hiç bir zaman gönüllü olarak çekip gitmez. Karşıt sınıflar güçlendikçe, son çare olarak faşizme sarılır. Bu bölümde de, egemen sınıfların çıkar düzenleri 'bozulduğu zaman baş vurmak zorunda kaldıkları faşist rejimi tanımlıyacağız.

Faşizm sözcüğü, İtalyancada «demet» anlamına gelen faşista kelimesinden türemiştir. Faşist ilkeler ilk olarak Birinci Dünya Savaşı sırasında İtalya'da ortaya atıldı. Savaş başladığında İtalya, toplumsal bunalımların huzursuz günlerini yaşıyordu. Toplu hareketler, gösteri yürüyüşleri ve grevler birbirini izliyordu. Düzenin değişmesine ramak kalmıştı. Bu arada bir takım çevreler de İtalyan Ulusunun kurtuluşunu savaşta görüyorlar ve kışkırtıcılık yapıyorlardı. Sonunda istenilenler oldu. İtalya savaşa katıldı.

Savaş sonrası İtalya'sında ekonomik bunalım devam etti. Cephelede yorgun düşen kitleler anayurda döndüklerinde vaad edilenleri bulamadılar. Ülke, sosyal ve ekonomik bir çatışmanın eşğine gelmişti. İşte bu dönemlerde Mussolini'nin siyaset sahnesine çıktığını görüyoruz. O güne dek türlü nedenlerle gerçek kişiliğini gizlemiş olan Mussolini, İlk faşist ilkelerini ve programını ilân etti. Devletin elinden her türlü ekonomik özün alınarak buna manevi öz kazandı, rılması görüşündeydi. Sınıf çelişmelerinin bir ulus bütünleşmesi halinde ve «her şeyin üstünde ve her zaman var olan kutsal devlet otoritesi» ile çözümlenebileceğini ileri sürüyordu. Kısa bir süre sonra faşist birlikleri kuruldu. «Kara gömlekliler» adı verilen bu saldı grupları, toplumu örgütleri ve sendikaları parçalayıp dağıttılar. Faşist eylemler giderek bütün İtalya'yı kapladı. Başlangıçta tedirgin ve kararsız olan burjuvazi, sonraları olanca gücü ve olanağı ile bu akımın yanında yer aldı. Kapitalin desteği ile güçlenen faşizm iktidara ortak oldu. Sonunda bütün muhalefeti ortadan kaldırarak diktatörlüğünü kurdu. «Duçe» nin rüyaları gerçekleşmişti. İlk basamak olarak sendikalarla devrimci kuruluşlar yok edildikten sonra, bütün üretim ve tüketim ilişkileri «korporasyonlar» düzeninde yeniden biçimlendirildi. Korporasyonlar ekonomik düzenin tek elden, yani faşist devlet tarafından yönetilmesini gerçekleştirmeye çalışır. Her iş kolunda biri işveren, diğeri de işçilerden kurulu İki sendika federasyonu vardır. Bu iki federasyon korporasyon ünitesini meydana getirir. Faşistlere göre devlet, üretimi denetimi altına aldığı için, kapital ile emek arasında uzlaştırıcı bir rol oynamaktadır. Gerçekte ise Mussolini iktidarını endüstricilere, bankerlere ve toprak sermayedarlarına dayandırmıştır'. Emekçi sınıflarını ezmiş, sürekli olarak kapitalcilikten destek görmüştür.

İkinci Dünya Savaşı öncesinde ırkçı faşist görüşler Almanya ve İspanya'da da revaçtaydı. Nasyonal Sosyalistler (Naziler) Almanya'da egemen olurlarken, Nazi fabrikatör Krupp da İspanya iç savaşında Falanjistleri finanse ediyordu. Böylece faşizm Avrupa'da yayılırken, uzak doğuda bir başka ülke, Japonya da müttefik olarak saflara katılıyordu. İkinci Dünya Savaşı

gerçek anlamda, faşist sermayecilerin diğer ülkelerin sermayecileriyle olan post kavgası yüzünden çıkmıştır. Alman, İtalyan ve Japon sermayesinin kurduğu faşist diktatörlükler dünyaya egemen olmak amacıyla saldırıya girişmişler ama uzun ve yıpratıcı savaşın sonunda, özellikle bir çok ülkedeki halk mücadelesine karşı koyamayıp yıkılmışlardır.

Tam anlamı ile faşizm, halkı ezen ve sömüren sınıfların açık zorbalık düzenidir. Şiddet ve zorbalık faşizmin temel unsurudur. Bu diktatörlükler yakın dünya tarihinden de görüleceği üzere, toplumsal potansiyelin yükseldiği sıralarda kendini gösterir. Çıkarlarının tehlikeye düştüğünü ve artık ayakta kalamayacağını sezen burjuvazi, kendi biçimsel demokrasısından de vazgeçerek diktatörlüğünü ilân eder. Parlamento ve partiler feshedilir. Bütün ilerici dernekler, kuruluşlar kapatılır. Toplanma ve sendika hakkı kaldırılır. Halkı savunan devrimci yayınlar yasaklanır. Sermaye - Dinsel gericilik - Zorbalık üçlüsü faşizmin varlık kaynağıdır. Faşistler sınıflar arasındaki çelişki ve çatışmayı gözden saklamak isterler. En büyük korkulan halk iktidarı olduğundan, ülkedeki ve dünyadaki mücadeleyi ırklar arasındayrış gibi gösterirler. İnsanlar arasına ırkçılık tohumları ekerek gerçekleri unutturmaya çalışırlar.

Günümüzde emperyalizmin önde gelen temsilcisi A.B.D, sermayecilikle militarizmin kaynaştığı faşist nitelikte bir devlettir. Sahte bir özgürlük yaftası altında zenci ırkını ezip sömürmekte, sömürdükleri diğer ülke halklarını ya Amerikancı iktidarların aracılığıyla yada faşist yöntemlerle baskı altında tutmaktadır örneğin halk mücadelesinin güçlendiği ve iktidara gelinebileceği bir dönemde, C.I.A (Amerikan Merkezi İstihbarat örgütü) nm marifetiyle diktatörlüğünü kuran Yunan Cuntası, Amerika'ya yürekte bağlı faşist bir örgüttür.

Yurdumuz da emperyalizmin yoğun sömür alanı içinde olan bir ülkedir. Maden ve petrol kaynaklarının kıyasıya sömürülmekte, finans-kapital büyük kârlar transfer etmektedir. Dışa bağımlı bir montaj sanayii kurulmuş,, dış ticaret kişilerin tekeline bırakılmıştır. Bankalar halkın tasarruflarıyla milyonlar kazanmaktadır. Arsa spekülasyonu tatlı kâr getiren işler sırasındadır. Çok yerde yan feodal üretim ilişkileri yürürlükte Elbette ki İşbirlikçi burjuvazi ve

toprak ağaları böyle bir düzeni savunacaklardır. Ama haklarına kavuşmak için mücadele eden halk kitleleri onların gözünü korkutmuştur. Ekonomik ve siyasal egemenliklerini yitireceklerini gören asalak sınıflar bugün, faşist nitelikte bir yönetime heves etmektedirler. Yabancı sermayenin çanak yalayıcısı bazı politikacılar «Yahya Han Tezgâhtarlığı» na gönüllü görünüyorlar. Bilindiği gibi Yahya Han, Pakistan devlet başkanıdır. Pakistan Cumhuriyeti, yeni anayasasının kabulü ile birlikte 1956 yılında kuruldu. Halk, mutlu yaşayabileceği bir ortamın özlemi içersindeydi. Fakat düzenin çarklarının sürekli olarak küçük bir azınlığın yararına işlemesi sonucu, sınıflar arasında büyük gelir farkları meydana geldi. Ekonomik ve toplumsal bunalmaların baskısıyla 1958 kasımında, cumhurbaşkanı iskender Mirza çareyi sıkı yönetim ilân etmekte buldu. Anayasa feshedildi. Meclisler dağıtıldı. Siyasi partilerin faaliyetlerine son verildi. Bir ay sonra, temel reformları gerçekleştireceği vaadi ile sıkı yönetim komutanı General Eyüp Han yönetimi devraldı. Onun yönetimi süresince de durumda değişiklik olmadı. 120 milyonluk ülkede ekonomik düzen, endüstriyel yatırımların, bankacılığın ve sigortacılığın büyük yüzdesine sahip olan 20 ailenin tekelindeydi. Halk sefalet içinde yüzyordu. Grevlerin ve köylü hareketlerinin bütün ülkeyi kapladığı 1969 martın, da, halkla polis arasında çıkan çatışmalarda 50 kişi öldü Rejimin temellerinin çatırdadığını gören Eyüp Han, iktidarı Pakistan ordusu başkomutanı Yahya Han'a , teslim ederek işden sıyrıldı. Yahya Han derhal sıkı yönetim ilân ederek grevleri, yürüyüşleri, hükümetin eleştirisini engelliyen kanunları yürürlüğe koydu ve diktatörlük koltuğuna yerleşti. İşte sık sık sözü edilen, iktidarların başı sıkıştığı zaman yönetimi faşist diktatörlere devretme anlamına gelen «Yahya Han Formülü» budur

Ülkemizde egemen sınıflar, sömürüyü güvenlik altına alacak böyle bir girişimden medet ummaktadırlar. Bu yüzden İktidar, ırkçılık hayali peşindeki faşist komandoların eylemlerini desteklemekte, cinayetlerine göz yummaktadır". Yaratılan kargaşa ortamı fırsat bilinecektir. Ama güçlü olan halktır. Halk kitlelerinin mücadelesi başarıya ulaşacak ve devrimci iktidar kuracaktır.